

„Aleluja“

JÁHEN JOSEF JANŠTA

„Pane Bože, děkujeme za toto jídlo a prosíme za všechny děti, které mají hlad. Amen, aleluja,“ tak se modlí před jídlem Andrea, Michal, Dominik s rodiči před jídlem.

Na začátku postní doby trvá několik dnů, než se všichni naučí namísto „aleluja“ chvíli mlčet. Vždycky někdo na konci modlitby zvolá „aleluja“ a všichni se tomu smějí.

Později se jim po „aleluja“ stýská. Nejstarší čtrnáctiletá Andrea se proto ptá: „Proč se vlastně aleluja v postní době vynechává? I z kostela zmizelo a je mi po něm docela smutno.“

„Aleluja“ je jásavá oslava Boží, kterou v postní době tlušíme, aby o to více zaznělo o Velikonocích,“ vysvětluje tatínek.

„Já už se moc těším na Velikonoce. I kvůli tomu „aleluja“, které tak ráda zpívám.“

„Všichni se těšíme,“ přidává se maminka a také kluci přikyvuji.

A je tomu tak. Dokazuje to „aleluja“, které zaburácí chrámem, když poprvé zazní při velikonoční vigílii.

„Aleluja“ zpívají jeden přes druhého v autě, když se vrací z kostela domů, a těší se na slavnostní večeři, kterou vždycky po vzkříšení mívají.

Zbývají jim snad dva kilometry k začátku jejich obce, když tatínek uprostřed polí zastavuje. V protisměru je vidět stojící auto a muže, který před vozem zoufale mává.

Maminka ho poznává: „Je to pan Váňa, jezdí ve městě autobusem.“

Tatínek popojíždí blíž, stahuje boční okno a ptá se: „Potřebujete něco?“

„Jedeme ze Lhoty, manželce je moc špatně, vypovědělo mi auto.“

„Zavezu vás do nemocnice,“ rozhoduje se tatínek hned.

Otáčí se k zadnímu sedadlu a říká: „Maminka pojedete se mnou, kdyby bylo paní špatně. A vy dojdete pěšky, tady máte klíče od domu. Kluci, Andreu budete na slovo poslouchat!“

Nejmladší desetiletý Dominik brblá: „Nemůžeš nás napřed zavést domů?“

„Tu chvíli by tu ještě počkali,“ přidává se o rok starší Michal.

Také Andrea se neochotně přidává k bratrům, kteří se vydávají pěšky k jejich vesnici.

„Tatka je přeochoťný,“ pokračuje Dominik v brblání.

Šlapou bez nálady, když Andrea zanotuje „aleluja“ z vigílie. Bratři zprvu nic, ale pak se přidávají. Brzy se jim vrací taková nálada, jakou měli v autě.

Rodiče přijíždějí domů o hodinu později než jejich děti. Tatínek jim zvěstuje: „Dovezli jsme ji na poslední chvíli. Už je jí lépe. Nepojízdné auto jsme odtáhli do Lhoty.“

Maminka s Andreou připraví rychle večeři. Na konci modlitby před jídlem nikdo nezapomene zvolat „aleluja“. K radosti ze vzkříšení se přitom přidává radost z toho, že pomohli lidem v nouzi.

Ilustrace: Jiri Vančura

Cestou **dvou** bratří

PŘIHLASTE DĚTI DO VÝTVARNÉ SOUTĚŽE A UDĚLEJTE SI SPOLEČNĚ VÝLET NA VELEHRAD

Ve dnech 4. – 5. července se na Velehradě uskuteční 24. ročník Dnů lidí dobré vůle. Součástí je také výtvarná soutěž pro děti od 3 do 11 let Cestou dvou bratří. Letos ji pořadatelé vyhláší poosmnácté. Výtvarné práce mohou děti (rodiče či pedagogové) posílat do 17. května.

Hlavním cílem soutěže je přiblížit dětem kořeny naší kultury s pozitivním příkladem pro život v současnosti, od toho se i odvíjejí každoroční témata. Ta se inspirují dobrodružnou cestou bratří Cyrila a Metoděje, která se nesmazatelně zapsala do kultury našeho národa. Může však také inspirovat dnešní život, a připomínat tak bohatství našich předků, které stále uchováváme.

Téma letošního ročníku se zaměří na úctu k oběma věrozvěstům a na atributy, které je vystihují. Děti se zamyslí, jestli znají místa po bratřích pojmenovaná, jestli někde viděly jejich obrazy či sochy. A během malování se třeba i dozví, co který atribut symbolizuje. Více na www.velehrad.eu.

Vítězné obrázky budou vystaveny 4. července na Velehradě. A to je skvělá příležitost vyrazit na letní rodinný výlet.

Foto: Manoj - Adobe stock

OCAS NEBO HADICE?

Začneme si slona prohlížet trochu ne tradičně odzadu, konkrétně od ocasu. Ten je totiž u slonů tak dlouhý, že mezi savci dokonce drží absolutorium. Sloní ocas může při troše štěstí dorůst až do ohromující délky 1,5 m. Slon bornejský, který představuje nejmenší sloní poddruh, svůj dlouhý ocas dokonce musí vláčet po zemi. Svůj ocas každopádně sloni neváhají používat. Ať už jako plácačku k odhánění hmyzu, tak třeba jako výstražné „mávátko“ v případě úprku před nebezpečím.

SLONÍ CHIRURGIE

Stejně jako všechna ostatní zvířata, i slon občas potřebuje asistenci veterináře. Vzhledem k jeho rozměrům však sami uznáte, že to pro zvěrolékaře není jen tak. Kupříkladu slonice Motala v Thajsku stoupla v roce 1999 na minu a přišla o přední nohu. Její zranění se nakonec podařilo vyřešit až v roce 2011, kdy při speciální operaci dostala na míru vyrobenou protézu s rekordní nosností 3–5 tun. Štěstí měl i sameček slona indického Spike v zoo v kanadském Calgary. Problém s praskajícími kly vyřešily v roce 2002 až speciální nerezové chrániče. Každý z chráničů měřil asi 50 cm a vážil 13 kg a týmu lékařů trvalo jejich nasazení na kly téměř čtyři hodiny.

NEJMENŠÍ SLON INDICKÝ

Se sloním poddruhem z indonéskeho ostrova Borneo jsme se už dnes krátce seznámili. A protože se jedná o sloního trpaslíka, povíme si k němu trochu víc. Už slon indický sám o sobě dosahuje ve srovnání se svým africkým kolegou výrazně menších rozměrů. Slon bornejský, který je jeho poddruhem, však dorůstá ještě asi o třetinu méně. Samci měří v dospělosti jen okolo 1,7–2,6 m a váží zhruba 2 600 kg. Zaujme nás i fakt, že jako samostatný poddruh byl vědci slon bornejský uznán teprve v roce 2003 po pečlivé analýze DNA. A vysoká čísla slon bornejský nezaujímá ani co se počtu týče. Na Borneu jich žije pouhých 3 500 kusů.

SLON METUZALÉM

„Má sloní paměť,“ říká se o člověku, který si pamatuje i věci z dávné minulosti. I když sloni v rámci živočišné říše nedrží z pohledu délky života úplný primát, patří jejich věk dožití kolem 60 let k těm relativně vysokým. Metu 60 let však ještě výrazně překonal sameček slona indického jménem

Ahoj ministranti, po delfínech se ve zvířecí říši ještě chvíli zdržíme a vyskočíme zase zpátky na souš, k těm úplně největším suchozemským savcům. Možná i díky svojí monumentalitě a unikátnosti koluje o slonech spousta informací a faktů. My si však dnes zkusíme opět představit nějaké ty kuriozity a zvláštnosti, které člověk v běžné učebnici biologie jen tak nenajde. Hurá do toho!

Lin Wang. Když v roce 2003 poslal, psala se v kolonce „věk“ u jeho jména úctyhodná číselka 86.

VŠUDE SAMÁ SLONOVINA

Milí kluci, v různých knihách Bible lze nalézt úhrnem asi 29 zmínek o slonech, a především o slonovině. Sloni samotní jsou v Písmu nejčastěji zmiňováni jako válečná zvířata, především pak v první knize Makabejské. Zbytek zmínek o slonech pak už míří vždy ke slonovině či slonové kosti. Tedy k materiálu sloních klů jakožto velmi cenné komoditě. To se ostatně nezměnilo dodnes a boj s pytláky je ve světě stále aktuálním tématem. Existuje však ještě jedno místo v liturgických textech, kde je slonovina zmíněna. Blíží se květen a s ním májové pobožnosti k Panně Marii. „Věži z kosti slonové, oroduj za nás,“ vyzýváme Pannu Marii v jedné z invokací loretánských litaní. Panna Maria je mocnou přímlyvkyní, ne nadarmo jí lidé dávají tolik úžasných přívlastků. A tak se, kluci, připojte i vy ve svých srdcích, až zanedlouho u oltáře uslyšíte zvolání „věži z kosti slonové...“.

JOSEF LAVIČKA

Foto: aisha, kikujungboy, willyam, AbdulRazak, Mat Hayward - Adobe stock